

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w P. XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Agnieszka Wodzyńska-Radomska

Protokolant:Starszy protokolant sądowy K. M.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2021 r. w P.

na rozprawie sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

- 1) **zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,**
- 2) **oddala powództwo w pozostałym zakresie,**
- 3) **całością kosztów procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9325,00 z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5400 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sędzia Agnieszka Wodzyńska-Radomska

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł pozew przeciwko (...) s.a. z siedzibą w S. żądając zasądzenia na jego rzecz kwoty 78.150,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 listopada 2019 roku do dnia zapłaty z tytułu zadośćuczynienia za śmierć teściów M. L. oraz R. L.. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 21.850,00 zł za okres od dnia 21 listopada 2019 roku do dnia 17 marca 2020 roku, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 20 września 2019 roku teściowie powoda M. L. oraz R. L. ponieśli śmierć w wypadku drogowym, którego sprawcą był K. S. prowadzący pojazd B. (...). Pojazd sprawcy był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód wskazał, iż zgłosił szkodę w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń pismem z dnia 17.10.2019 roku oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 400.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za śmierć teściów M. oraz R. L.. Pozwany na podstawie decyzji z dnia 17 marca 2020 roku wypłacił powodowi kwoty po 10.925 zł z tytułu zadośćuczynienia w związku ze śmiercią każdego z teściów. Powód odwołał się od tej decyzji i wezwał do uzupełniającego wypłacenia ubezpieczenia. Pismem z dnia 22.04.2020 roku powód podtrzymał swoją decyzję. Powód argumentował w dalszej części uzasadnienia pozwu, iż nie sposób zmierzyć oraz zrekompensować skali krzywdy, jakiej powód doświadczył w związku z tragiczną śmiercią teściów. Wypadek R. i M. L. był dla powoda szokiem. Powód nie był przygotowany na tak ogromny ból i wstrząs. Od momentu zdarzenia powód pogrążony jest w żałobie. Do czasu tragicznego zdarzenia powód wraz z małżonką mieszkali w jednym domu razem z teściami i prowadzili z nimi wspólne gospodarstwo

domowe. Więzi rodzinne pomiędzy członkami rodziny były bardzo silne, włączając w toku wyjątkowe relacje łączące powoda i jego teściów. R. i M. L. traktowali powoda jak własnego syna, a śmierć teściów jest dla powoda równie tragicznym przeżyciem, jak śmierć własnych rodziców. Powód przedstawił w uzasadnieniu pozwu dalsze argumenty wskazujące na zakres jego cierpienia w związku ze śmiercią bliskich mu osób. Powód podał, iż ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 10.925 zł z tytułu śmierci każdego z teściów z tytułu zadośćuczynienia, jednak w ocenie powoda kwota ta jest rażąco zaniżona i niewspółmierna do rozmiaru krzywd jakich doznał powód. W konsekwencji powód wniósł o zasądzenie dalszego zadośćuczynienia w związku ze śmiercią każdego z teściów żądając kwot po 39.075,00 zł, łącznie 78.150,00 zł. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia następnego po upływie 30 dni od doręczenia pozwanej zgłoszenia szkody wraz z żądaniem zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia. Zgłoszenie szkody w niniejszym postępowaniu nastąpiło dnia 21 października 2019 roku (data doręczenia zgłoszenia szkody), ubezpieczyciel w ciągu 30 dni powinien wypłacić należne odszkodowanie, zatem termin wypłaty odszkodowania upływa dnia 20 listopada 2019 roku, a od dnia 21 listopada 2019 roku ubezpieczyciel pozostaje w zwłoce, zatem winny zostać naliczone odsetki ustawowe za opóźnienie. Powód podał, iż domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności zadośćuczynienia za cierpienie po śmierci M. i R. L. od kwoty 78.150,00 zł od dnia 21 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. Powód domaga się również zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od wypłaconej już przez ubezpieczyciela kwoty 21.850,00 zł od dnia 21 listopada 2019 roku do dnia 17 marca 2020 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) s.a. w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł (odpowiedź na pozew k. 158 i n.)

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż dnia 20.09.2019 roku doszło do wypadku drogowego, spowodowanego przez kierującego osobowym pojazdem marki B. o numerze rejestracyjnym (...) przez K. S.. W wypadku ponieśli śmierć małżonkowie M. L. oraz R. L.. Pozwany przyznał, iż sprawca wypadku w chwili zdarzenia objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy zawartej z pozwanym. Wskazał, iż wobec sprawcy szkody toczy się przez Sądem Rejonowym wS. postępowanie karne pod sygn. akt II K (...), a w chwili składania odpowiedzi na pozew nie zostało ono zakończone. Pozwany przyznał, iż powód zgłosił szkodę oraz przyznał, iż wypłacił zadośćuczynienie na rzecz powoda w kwotach po 10.925,00 zł w związku ze śmiercią każdego z teściów. Pozwany zakwestionował co do wysokości żądanie powoda przedstawiając w tym zakresie argumentację.

W zakresie dotyczącym żądania odsetkowego pozwany wskazał, iż nie był w stanie ze względu na brak niezbędnych informacji zakończyć postępowania likwidacyjnego w ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, nadto zwrócił się do pełnomocnika powoda z prośbą o przedłożenie dodatkowych dokumentów, które zostały mu dostarczone w dniu 29.01.2020 roku.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianom.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W piątek około 20.15 dnia 20 września 2019 roku K. S. prowadząc pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) jechał z nadmierną prędkością z kierunku miejscowości K. do miejscowości W., na skutek czego nie zachował bezpiecznej odległości od prawidłowo poruszającego się w tym samym kierunku samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym poruszali się M. L. oraz R. L. – teściowie powoda – i uderzył w jego tylną lewą część. Na skutek tego samochód marki F. (...) został zepchnięty na w kierunku wału rolniczego zawieszony na ciągniku rolniczym marki (...) o nr rej. (...), a następnie zjechał na prawe pobocze i uderzył w drzewo. W wyniku zdarzenia kierujący pojazdem F. (...) oraz małżonkowie M. i R. L. ponieśli śmierć na miejscu.

(bezsporne).

M. i R. L. byli teściami powoda (rodzicami żony powoda). W chwili ich śmierci powód był nieco po czterdziestce.

Powód o śmierci teściów dowiedział się od sąsiadów i kolegów. Powód widział ciała teściów zapakowane po wypadku w worki i czekał na przyjazd Prokuratora. Ten obraz wraca do powoda.

Powód był zobowiązany do powiadomienia o śmierci teściów pozostałych członków rodziny. Powód wraz z jego żoną organizował pogrzeb teściów.

Powód znał teściów od 20 lat, od 16 lat był po ślubie z ich córką. W chwili śmierci teściów powód mieszkał w tym samym domu, w którym mieszkali teściowie. Miał z teściami codzienny kontakt. Powód żył z teściami, jak z najbliższą rodziną, relacje z teściami miał wówczas głębsze niż z własnymi rodzicami, gdyż od 16 roku życia nie mieszkał z rodzicami.

W chwili śmierci teściowa powoda miała 61 lat i była na emeryturze z KRUS-u natomiast teść miał 65 lat i czekał na emeryturę z ZUS-u. Teściowie byli ogólnie zdrowi i sprawni.

Teściowie pomagali powodowi w czynnościach życia codziennego, np. teść dowoził powoda do pracy. Powód wraz z żoną oraz teściowie spędzali razem niedzielne popołudnia i jeździli razem na kilkudniowe wyjazdy, zwykle do rodziny w S.. Razem spędzali święta. Nie jeździli razem na wakacje.

Powód wraz z żoną w chwili śmierci rodziców byli na etapie budowania własnego domu, teściowie mieli pomagać im w spłacie kredytu. Powód wraz z żoną i dziećmi miał zamiar przeprowadzić się do tego domu po jego wybudowaniu. Teściowie powoda pomagali również w bieżącym utrzymaniu i przekazywali jemu i jego żonie drobne kwoty.

Powód po stracie teściów nie korzystał z pomocy psychologa, ani psychiatry. Powód udał się do lekarza rodzinnemu, który przepisał mu leki w związku z sytuacją dotyczącą śmierci teściów, które to leki powód zażywał przez około 1 miesiąc. Po śmierci teściów powód miał problemy ze skupieniem się, trzęsły mu się ręce. Takie stany u powoda nadal występują, jednak już nie tak często. Po śmierci teściów powód nie miał problemów ze spaniem i chodził do pracy.

Powód odwiedza grób teściów nawet kilka razy w tygodniu. Natomiast miejsce wypadku jest 7-9 km od domu powoda i powód dość często przejeżdża tamtędy, wtedy też wracają wspomnienia zdarzenia dotyczącego teściów. Powód nie pogodził się ze śmiercią teściów, uważa, iż mogliby żyć i pomagać wszystkim.

(dowód: katy zgonu k. 72-76, akty zgonu k. 77-78, akt małżeństwa powoda k. 141, zdjęcia k. 144-145, dowód z przesłuchania na piśmie świadków: A. F. – k. 276- 277, J. L. (1) – k. 284-285, J. L. (2) - k. 291-292, B. M. (1) – k. 310-311, B. B. – k. 314-318, zeznania powoda k. 207-209)

Sprawca wypadku po wszczęciu wobec niego postępowania karnego na piśmie przeprosił poszkodowanych za spowodowanie śmierci R. i M. L..

(dowód: zeznania powoda k. 207v)

Żona powoda D. B. (1) bardzo przeżyła śmierć swoich rodziców. Podjęła w związku z tym konsultację psychiatryczną w dniu 14.10.2019 roku, w wyniku czego zalecono leczenie farmakologiczne, zwolnienie lekarskie oraz konsultację psychiatryczną. D. B. (2) zgłosiła się na drugą wizytę lekarską u psychiatry, który zalecił kontynuowanie leczenia. Powód wspierał żonę w tych trudnych chwilach – dla powoda jest trudne to, że musi wspierać żonę w tym zakresie.

(dowód: zalecenie – k. 64, zaświadczenie – k. 79, zeznania powoda k. 207v akt)

Wypadek teściów powoda i okoliczności z tym związane były opisywane w prasie lokalnej.

(dowód: wydruk z prasy – k. 51, 52-53, 54, 55)

Sprawca wypadku K. S. poruszał się pojazdem o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczonym w chwili szkody w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(bezsporne, nadto dowód: dokument – k. 37)

W sprawie powyższego wypadku drogowego zastało wszczęte śledztwo pod sygn. akt PR 2 Ds. (...)2019 w sprawie nieumyślnego naruszenia w dniu 20.09.2019 roku w miejscowości S. zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez K. S. i spowodowania wypadku, w którym śmierć poniósł R. i M. L. art. 177 § 2 kk.

Następnie wobec sprawcy szkody toczy się przez Sądem Rejonowym w Szamotułach postępowanie karne pod sygn. akt II K (...)

(bezsporne nadto dowód: zawiadomienie o wszczęciu śledztwa – k. 36)

Powód zgłosił pozwanemu szkodę pismem z dnia 17.10.2019 roku. W tym samym dniu pismo zostało złożone u pozwanego. W piśmie tym powód domagał się między innymi zadośćuczynienia w związku ze śmiercią teściów w kwocie 600.000,00 zł.

Pismem z dnia 08.11.2019 roku powód przedłożył pozwanemu dalsze dokumenty, w tym akty zgony teściów oraz dokumenty potwierdzające relację powoda z teściami.

Pismem z dnia 18.11.2019 roku pozwany poinformował powoda, iż jest w trakcie likwidacji szkody. Nadto zobowiązał pełnomocnika poszkodowanych do złożenia dalszych dokumentów związanych ze sprawą.

Pismem z dnia 19.12.2019 roku pełnomocnik powoda, będący jednocześnie pełnomocnikiem pozostałych członków rodziny zmarłych, przekazał ubezpieczycielowi dalsze dokumenty dotyczące szkody.

Pismem z dnia 24.01.2020 roku, złożonym u pozwanego w dniu 29.01.2020 roku pełnomocnik poszkodowanych poinformował, iż pozwany dysponuje już dokumentami śledztwa i zapoznała się z opiniami w sprawie.

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 20-33, pismo z dnia 08.11.2019 roku – k. 68-71, pismo pełnomocnika poszkodowanych – k. 89-90, pismo pozwanego dnia 18.11.2019 roku – k. 169-171, pismo pełnomocnika poszkodowanych z dnia 24.01.2020 roku – k. 173-183).

Pismem z dnia 17.03.2020 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 10.925 zł z tytułu śmierci M. L. oraz w kwocie 10.925 zł z tytułu śmierci R. L..

(dowód: pismo ubezpieczyciela – k. 97-99, pismo ubezpieczyciela k. 100-102).

Pismem z dnia 06.04.2020 roku (w dniu 07.04.2020 roku złożonym u pozwanego) powód odwoła się od decyzji dotyczącej przyznanego odszkodowania żądając wypłaty dodatkowego zadośćuczynię do kwoty żądanej w piśmie z dnia 17.10.2019 roku.

(dowód: pismo z dnia 06.04.2020 roku k. 103-117)

Pozwany nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska, o czym poinformował powoda pismem z dnia 22.04.2020 roku.

(dowód: pismo z dnia 22.04.2020 roku k. 136 -138, 139-140 akt)

W związku ze śmiercią teściów powód nie otrzymał żadnych świadczeń z Ośrodka (...) w O.. Powód nie pobierał również żadnych świadczeń w związku ze śmiercią teściów z ZUS.

Powód jako ubezpieczony w Indywidualnym (...) otrzymał od Powszechnego (...) (...) (...) s.a. z tytułu śmierci rodzica małżonka kwoty po 1600 zł z tytułu śmierci każdego z teściów – łącznie 3.200,00 zł. Dodatkowo otrzymał z tytułu śmierci rodzica małżonka z dodatkowego ubezpieczenia grupowego kwotę po 2050 zł w związku ze śmiercią każdego z teściów, łącznie 4.100,00 zł.

(dowód: pismo (...) k. 198 -199, pismo ZUS – k. 233 i 271, pisma PZU – k. 236-237, pisma PZU k. 238-239)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: powołane dowody z dokumentów oraz zeznań świadków, a także dowód z przesłuchania powoda.

Dokumenty złożone do sprawy zostały uznane przydatne źródło dowodowe, przy czym dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 kpc) natomiast dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, iż osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (k. 245 kpc). Część dokumentów została złożona w formie fotokopii, jednakże z uwagi na to, iż przeciwnik procesowy nie domagał się złożenia oryginału dokumentu, ani nie było podstaw, aby z urzędu domagać się złożenia jego oryginału, stanowiły one dowód tego, iż istnieje oryginał dokumentu o treści odpowiadającej fotokopii. W przypadku dokumentów poświadczonych odpowiednie zastosowanie miały art. 130 § 2 i 3 kpc.

Dowód z przesłuchania na piśmie świadka A. F. k. 276-277 Sąd uznał za wiarygodne i spontaniczne. Zeznania tego świadka korespondowały z treścią przesłuchania powoda w zakresie dotyczącym więzi powoda ze zmarłymi, jak i zakresu opieki, jaką powód otrzymywał od teściów. Świadek nie miał wiedzy co do niektórych okoliczności, np. okresu żałoby przeżywanej przez powoda. W tym zakresie zeznania świadka nie mogły stanowić podstawy ustaleń Sądu. W pozostałym zakresie zeznania świadka posłużyły do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, jako wiarygodne źródło dowodowe.

Zeznania świadka J. L. (1) – synowej zmarłych (k. 284-285) złożone na piśmie należało oceniać jako wiarygodne. N. zwrócić uwagę, iż częściowo świadek relacjonował swoje własne przeżycia w związku ze śmiercią teściów i w tym zakresie zeznania świadka należało pominąć. Zeznania tego świadka korespondowały w zakresie dotyczącym relacji powoda z teściami oraz tego jak odczuł śmierć teściów z zeznaniami pozostałych świadków oraz treścią przesłuchania powoda. W konsekwencji w tym zakresie zeznania świadka zostały uznane za wartościowe źródło dowodowe i stały się postawą ustaleń Sądu w sprawie.

Treść złożonych na piśmie zeznań świadka J. L. (2) (k. 291-292) należało uznać za wiarygodną i co do zasady przydatną w sprawie. Częściowo zeznania świadka zostały przedstawione z jego własnej perspektywy – jest to syn zmarłych teściów powoda. W tym ostatnim zakresie podlegały one pominięciu jako nieprzydatne w sprawie. Zeznania świadka korespondowały w zeznaniami pozostałych świadków oraz samego powoda w zakresie dotyczącym relacji powoda z teściami oraz cierpień powoda po ich śmierci. W konsekwencji Sąd uznał je w tym ostatnim zakresie za wiarygodne i przydatne do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka B. M. (2) złożone na piśmie (k. 310 - 311) były dość lakoniczne jednak korespondowały z zeznaniami pozostałych świadków i powoda w zakresie, w jakim świadek opisywał relację powoda ze zmarłymi teściami oraz traumy po ich śmierci. W tym zakresie zeznania zostały uzupełniająco wykorzystane do ustalenia okoliczności faktycznych w sprawie.

Zeznania świadków B. M. (3) (k. 299) i E. M. (k. 305) z uwagi na udzielenie odpowiedzi, iż nie mają wiedzy w sprawie, nie były przydatne do ustaleń faktycznych.

Zeznania w sprawie na piśmie również złożyła małżonka powoda – D. B. (1) (k. 314-318 akt sprawy). Zeznania świadka były dość obszerne. Zeznania świadka były jednocześnie mocno nacechowane emocjonalnie. Zeznania te pomimo dużej ich emocjonalności znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach pozostałych świadków oraz zeznaniach samego powoda. W konsekwencji pomimo, iż świadek jest osobą najbliższą powodowi, zeznania tej osoby należało uznać za wiarygodne i przydatne w sprawie.

Dowód z przesłuchania powoda (protokół k. 207-208) Sąd uznał za wiarygodne źródło dowodowe. Treść zeznań powoda korespondowała z zeznaniami pozostałych świadków, a także złożonymi do sprawy dowodami z dokumentów. Treść zeznań powoda była również wiarygodna w świetle zasad doświadczenia życiowego: sposób przeżywania traumy

po śmierci osoby bliskiej opisany w zeznaniach powoda nie odbiegał od tego, jak jest to przeżywane przez inne osoby w podobnej sytuacji. W ocenie Sądu brak było podstaw by kwestionować wiarygodność dowodu z przesłuchania powoda.

Powód cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii (pismo pełnomocnika powoda k. 330) a w konsekwencji dowód ten nie został w sprawie przeprowadzony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za zasadne w części.

Powód dochodził zadośćuczynienia w związku ze śmiercią osób bliskich: teściów. Pozwany przyznał podstawy swojej odpowiedzialności wynikającej z udzielenia sprawcy zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Przed procesem pozwany dobrowolnie spełnił świadczenie o charakterze zadośćuczynienia na rzecz powoda w kwocie po 10.925 zł w związku ze śmiercią każdego z teściów. Sporna w sprawie była wysokość żądanego zadośćuczynienia. Pozwany zakwestionował również datę początkową dotyczącą naliczania odsetek od spełnionego świadczenia oraz odsetek od świadczenia żądanego dodatkowo przez powoda.

W sprawie nie budziło, wątpliwości, że pozwany ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę pozostającą w związku ze zdarzeniem z 20 września 2019 r., z uwagi na przejęcie odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku.

Samoistny posiadacz pojazdu mechanicznego w razie wypadku wobec poszkodowanego, który nie jest samoistnym posiadaczem innego pojazdu uczestniczącego w kolizji, odpowiada za szkody na zasadzie ryzyka na podstawie art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. a wobec kierowcy drugiego pojazdu na zasadzie winy. Przepisy art. 822 k.c. oraz art. 9 ust 1 i art. 19 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym (...) i Polskim (...) (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zwanej dalej ustawą, poszkodowanemu podstawę do domagania się odszkodowania bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Stosownie do art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Zakład ubezpieczeń ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym naprawienie szkody następuje w formie zapłaty określonej sumy pieniężnej (art. 36 ust 1 cyt. ustawy).

Pozwany odpowiedzialność z tego tytułu ponosi w związku z faktem, iż kierowca pojazdu, sprawca zdarzenia, posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Okoliczność powyższa była bezsporna. Generalny obowiązek świadczenia ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu zadośćuczynienia za śmierć najbliższego członka rodziny zmarłego wynika z art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Odnosząc się do powyższej kwestii należy zaznaczyć, iż podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna. Suma pieniężna stanowiąca zadośćuczynienie ma stanowić przybliżony ekwiwalent za odniesioną szkodę niemajątkową, wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć (por. A. Szpunar Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, Oficyna Wydawnicza BRANTA, Bydgoszcz 1999 r., str. 78).

Wysokość zadośćuczynienia winna być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie. Oceniając tę wysokość, należy wziąć pod uwagę przede wszystkim nasilenie cierpienia, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje utraty osoby najbliższej w życiu osobistym i społecznym. Uwzględnić przy tym należy całokształt

okoliczności zdarzenia. Oceniając szkodę niemajątkową, stosować należy zobiektywizowane kryteria oceny, odnosząc je do zindywidualizowanej sytuacji.

Przepis art. 448 k.c. stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne stanowi zatem naprawienie szkody niematerialnej. Już ze swej natury jest więc niemożliwe do ścisłego wymierzenia. Wysokość zadośćuczynienia - mówiąc najogólniej - powinna być określona z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, mających wpływ na rozmiar naruszenia dobra osobistego danej osoby. Artykuł 448 k.c. daje więc podstawę do tego, aby to sąd zasądził odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Pewne zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia zostały wypracowane przez doktrynę oraz orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Na tej podstawie kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego (tak m.in. Sąd Apelacyjny

w K. w wyroku z 11.02.2016 r., Lex nr 2004516). Z uwagi na pieniężny charakter zadośćuczynienia, przyjmuje się w doktrynie, iż ma ono funkcję kompensacyjną wobec doznanej przez członków rodziny zmarłego szkody niemajątkowej. Szkodę niemajątkową w tym przypadku należy rozumieć jako doznane przez członków rodziny zmarłego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz utratę radości życia (por. Szpunar A. Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, Oficyna Wydawnicza Branta 1999). Istotnymi kryteriami, które powinien wziąć pod uwagę Sąd przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia są: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK (...), Lex nr 198509).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że więzi pomiędzy zmarłymi a powodem były niezwykle silne, porównywalne do więzi między rodzicami i dzieckiem. Sama śmierć teściów powoda stanowiła dla powoda niezwykle silne traumatyczne przeżycie. Opierając się w zasadniczym stopniu na zeznaniach świadków oraz skorelowanych z nimi twierdzeń powoda i załączonej do sprawy dokumentacji, Sąd nie miał wątpliwości, że śmierć M. i R. L. w wypadku komunikacyjnym wywarła bardzo istotny wpływ na sferę psychiczną powoda. Śmierć teściów, którzy stanowili bieżące wsparcie dla powoda, była dla powoda wstrząsem psychicznym którego skutki trwają do dzisiaj. Należy zwrócić szczególną uwagę na więzi łączące powoda z teściami, które dalece wykraczają ponad zwykłą relację tego typu, a wręcz przypomina relację rodziców z dzieckiem z uwagi na jej zażyłość. Zmarli odgrywali ważną rolę w życiu powoda, pokładał on w nim różne swoje plany i nadzieje. Zdaniem Sądu z tych powodów ta więź między nimi była tak szczególna. Przedstawione dowody wskazują na to, iż śmierć teściów jest przyczyną złej kondycji psychicznej powoda. Wprawdzie powód po śmierci teściów nie podjął leczenia psychologicznego, czy też psychiatrycznego, jednakże powód do dnia dzisiejszego z odczuwa skutki zdarzenia i wracają do niego traumatyczne przeżycia. Powód jest w stanie spełniać swoje role w życiu rodzinnym. W zakresie wypełniania ról życiowych boryka się on jednak z trudnościami, przykładowo: trudno mu wspierać żonę w sytuacji śmierci teściów, kiedy sam również z taką traumą się boryka. Powód do tej pory nie pogodził się ze stratą teściów. Powód nadal często jeździ do teściów na cmentarz i ich wspomina.

Nagła utrata osób tak bardzo bliskich i do tego w tragicznych okolicznościach, blisko rodzinnego domu, wywarła bardzo negatywny wpływ na powoda. Powód bardzo głęboko przeżył śmierć teściów, przez długi czas był smutny. Powoda i zmarłych łączyły silne, pozytywne więzi rodzinne, których zerwanie skutkowało naruszeniem dóbr osobistych powoda w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i w konsekwencji doznaniem przez niego krzywdy. Dla powoda rodzina składała się również z teściów, z którymi mieszkał w jednym domu, czego powód został pozbawiony.

Rozważając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd wziął pod uwagę również okoliczność, iż powód w chwili śmierci był samodzielnym 41 letnim mężczyzną, który miał własną rodzinę: żonę i dzieci. W tym zakresie zerwanie relacji z teściami, nawet bardzo bliskiej, nie jest tożsame z zerwaniem relacji niepełnoletniego dziecka z rodzicami. Skutki zerwania relacji dorosłej osoby, uważanej co do zasady za osobę samodzielną pod względem zapewnienia sobie bytu oraz egzystencji emocjonalnej, są mniej daleko idące, niż skutki śmierci rodziców osoby

niepełnoletniej i niesamodzielnej. Wsparcie rodziców dla osoby niepełnoletniej jest bowiem bardziej potrzebne niż dla osoby dorosłej i w takim zakresie utrata rodziców dla dziecka jest bardziej dotkliwa i łączy się z większą krzywdą, niż u osoby dorosłej. Nie mniej jednak również dorośli otrzymują wsparcie od osób sobie bliskich i jest oczywiste dla Sądu, iż powód został pozbawiony takiego wsparcia, którego udzielali mu teściowie. Trzeba również zaznaczyć, iż pomimo wszystko relacja powoda z teściami nie była relacją z rodzicami, nie łączyło powoda z teściami cały okres dzieciństwa i dorastania. Utrata rodziców jest postrzegana zatem zgodnie z zasadami doświadczenia jako większa krzywda niż strata teściów. W niniejszej sprawie jest jednak wiarygodne i wykazane to, iż powoda z teściami łączyła bardzo bliska relacja, zbliżona do relacji dziecka z rodzicami, jednak z nią nie tożsama.

Biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy, jakiej na skutek wypadku samochodowego doznał powód w postaci utraty teściów, należy brać pod uwagę również fakt, iż to zdarzenie było nagłym zdarzeniem. Powód nie był na to wydarzenie w żadnym zakresie przygotowany, nie spodziewał się tego, dodatkowo nadal nie może się z tym faktem pogodzić. Te okoliczności wskazują, iż rozmiar cierpienia powoda w takich okolicznościach był większy niż w sytuacji utraty bliskich w związku ze śmiertelną i długotrwałą chorobą, czy w związku ze starością. Na ten wypadek powód nie mógł się przygotować, nie mógł pożegnać się z bliskimi przed ich śmiercią, co dałoby pewne ukojenie. Tym samym nagły wypadek teściów pozbawił powoda tych możliwości i przyczynił się do zwiększonego cierpienia powoda w powołanym zakresie.

Wyrokując w sprawie Sąd wziął pod uwagę również fakt, iż sprawca szkody przeprosił poszkodowanych. Okoliczność ta została przyznana przez powoda w trakcie zeznań przed Sądem. Powód podał, iż sprawca przeprosił na piśmie, jednak w ocenie powoda było to związane z prowadzonym przeciwko sprawcy postępowaniem karnym, a nie spontaniczne. Fakt taki miał jednak miejsce.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia przyznanego przez Sąd należało także brać pod uwagę, iż powód z ubezpieczeń w (...), jako osoba ubezpieczona, otrzymał świadczenie odszkodowawcze w kwotach po 3650 zł w związku ze śmiercią M. L. oraz 3650 zł w związku ze śmiercią R. L.. W konsekwencji należało przyjąć, iż częściowo krzywda powoda została zrekompensowana w ten sposób.

Ostatecznie ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę fakt, iż powód od pozwanego otrzymał przed wszczęciem postępowania kwoty po 10.925,00 zł w związku ze śmiercią każdego z teściów.

W konsekwencji biorąc pod uwagę wszystkie powyżej wskazane okoliczności w ocenie Sądu należało przyznać powodowi kwotę po 25.000 zł w związku ze śmiercią każdego z teściów, czyli łącznie kwotę 50.000 zł i to ponad kwoty wcześniej wypłacone przez pozwanego (10.925 zł x2 czyli 21.850,00 zł). Łącznie zatem kwota zadośćuczynienia należna od pozwanego to 71.850,00 zł w związku ze śmiercią obojga teściów czyli 35.950,00 zł w związku ze śmiercią każdego z nich. W ocenie Sądu powyższa kwota nie jest rażąco wygórowana, ani nie prowadzi do wzbogacenia powoda. Jednocześnie jest ona odpowiednia biorąc pod uwagę całokształt okoliczności w sprawie.

W konsekwencji Sąd zasądził kwotę jak w pkt 1. Wyroku na podstawie powołanych przepisów.

Orzeczenie o odsetkach wynikało z treści przepisów art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 kpc w związku z art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym (...) i Polskim (...), które wskazują, iż należne odszkodowanie winno być wypłacone w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. W ocenie Sądu w sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które nie pozwalają na przyjęcie, iż pozwany nie miał możliwości ustalenia zakresu szkody w powołanym czasie. Okoliczności wypadku były jednoznaczne, śmierć M. i R. L. była wykazana, powód złożył dowody potwierdzające istnienie relacji z teściami, był znany wiek powoda i jego zmarłych teściów, żałoba powoda przebiegała w sposób zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. W dalszym okresie, nie zaszły żadne szczególne okoliczności zmieniające obraz sytuacji. Wobec faktu, iż szkoda została zgłoszona 21 października 2019 roku, a termin 30 dni upłynął 20 listopada 2019 roku, odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dnia 21.11.2019 roku zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone jako bezzasadne, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu wynikało z treści art. 100 zd 2. kpc i art. 102 kpc stosowanych łącznie. W niniejsze sprawie o zadośćuczynienie przyznanie kwoty odszkodowania zależy od oceny Sądu. W konsekwencji Sąd w tych okolicznościach miał możliwości nałożenia na jedną ze stron wszystkich kosztów jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części żądania. Dodatkowo zgodnie z art. 102 kpc w szczególnie uzasadnionych przypadkach Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami postępowania. W ocenie Sądu powołane okoliczności zaszyły w rozpoznawanej sprawie. Przedmiotowy spór jest bowiem sporem konsumenta z profesjonalnym przedsiębiorcą o zadośćuczynienie przyznawane przez Sąd według własnej oceny. Zastosowanie łącznie powołanych przepisów jest zatem uzasadnione okolicznościami sprawy.

Powód poniósł koszty związane z opłatą pełnomocnictwa – 17 zł (k. 14), oraz opłatę od pozwu w kwocie 3.908,00 zł (k. 15) należne powodowi koszty zastępstwa procesowego to kwota 5.400,00 zł zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W konsekwencji o kosztach orzeczono, jak w pkt 3 wyroku.

Sędzia Agnieszka Wodzyńska-Radomska

ZARZĄDZENIE

proszę

1. Notować uzasadnienie wyroku,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć:
  - peł. pozwanego (wniosek o uzasadnienie nadany w U.P. w dniu 07.12.2021 roku – w terminie, opłacony),
  - peł. powoda (wniosek w terminie i opłacony)
3. Sprawdzić czy zwrócono zaliczkę – dowód uiszczenia k. 156, a jeżeli nie zwrócono to zwrócić kwotę 1000 zł,
4. Sprawdzić czy pozwany uiszczył zaliczkę – jeżeli uiszczył i nie zwrócono to proszę zwrócić.
5. Za 7 dni/ z pismem

P., dnia 02.09.2022 r.

Sędzia Agnieszka Wodzyńska-Radomska

NS.

Od dnia 06.12.2021 roku usprawiedliwiona nieobecność sędziego.

Sędzia Agnieszka Wodzyńska-Radomska